

De metamorfose der bindweefselcellen. — De histoloog leert elken dag zich te vrijwaren voor dogmatische opvattingen. Hoe meer hij rekening is gaan houden met den levenden aard van het materiaal zijner studie, hoe meer telkens naar voren komt, dat cellen en weefsels in verschillende levensfasen verschillende verhoudingen vertoonen. Zoo wordt ook thans de strijd, of bindweefselcellen onderling al of niet samenhangen — waarover veel pennen in beweging zijn en waren — allengs beslist door de overtuiging, dat verdedigers van beide opvattingen zorgvuldige waarnemers kunnen zijn geweest. Zien wij niet weer uit het uitvoerig onderzoek van W. en M. MÖLLENDORF (in het *Zeitschr. f. Zellf. und micr. Anat.*, Bd. 3, 1926, bldz. 503), dat het net van onderling samenhangende bindweefselcellen in het onderhuidsche bindweefsel van muis en konijn, aan dunne vliesjes bestudeerd, bij plotselinge prikkeling, afronding van de cellen en verbreking van het net vertoont, waarbij plaatselijk in het bindweefsel leucocyten ontstaan? Onder deze vrij gekomen cellen zijn macrophagen, polynucleaire leucocyten, histiocyten te herkennen, welke laatste zich vlak uitbreidend, weer tot onderling celverband kunnen overgaan.

Tot deze gevolgtrekkingen is MÖLLENDORF voornamelijk gekomen door de studie van praeparaten, welke verschillenden tijd na de inspuiting van trypaanblauw bij het levende dier, waren vervaardigd — de oude methode van GOLDMANN, welke in histologie en pathologie reeds tot zooveel belangrijke vondsten aanleiding gaf. In het omentum hebben volgens MÖLLENDORF de dekcellen precies hetzelfde vermogen als de fibrocyten van het losse bindweefsel. Zij leveren de leucocyten en macrophagen, der peritoneale exsudaten. Evenals collega DE HAAN hier te lande, ziet MÖLLENDORF uit de leucocyten van het exsudaat in vitro weer een samenhangend net van cellen ontstaan, die er als fibrocyten uitzien. MÖLLENDORF wijst op het groote aandeel, dat het losse bindweefsel, evengoed als het reticulo-endotheliale stelsel, dat er niet scherp van te scheiden is, bij de stofwisseling in het organisme heeft.

M. A. VAN HERWERDEN.

Het opblazen van het colon ter behandeling van de darminvaginatie. — In de verslagen van de New-York Surgical Society (*Annals of Surgery*, 1926, Vol. LXXXIII, No. 5) vindt men een mededeeling van FARR over deze behandelingsmethode, die door hem met goed gevolg in een geval van darminvaginatie werd toegepast.

De zuigeling van zeven maanden, die alle verschijnselen van een darminvaginatie vertoonde, werd met aether onder narcose gebracht en terwijl alles voor de operatie in gereedheid werd gebracht, werd van het rectum uit het colon met lucht opgeblazen. Daarbij kon men het gezwel, dat eerst in de linker helft van den onderbuik voelbaar was, langzamerhand naar boven en verder naar links voelen gaan, totdat het tenslotte in de rechter helft van den onderbuik verdween. Daarna werd de buik door een rechter rectussnede geopend en vond men nog slechts een sterke congestie en oedeem